

Resumé

Der er et interessant sammenfald mellem Heidegger og Nishida der endnu ikke er blevet undersøgt. I de sene 1920'ere rettede begge filosoffer deres blik imod den transcendentale filosofi som en måde at overkomme den vestlige metafysiske tradition. Men ingen af dem accepterede de traditionelle former for transcendental filosofi. I stedet forsøgte de begge at forandre den indefra. I mit arbejde forsøger jeg at beskrive i hvilken grad Heidegger og Nishida stadigvæk arbejdede indefor en traditionel transcendental ramme og på hvilke måder de forsøgte at forandre den transcendentale filosofi. Jeg argumenterer for at mens Heideggers "hermeneutiske" og Nishidas "chorologiske" (taget fra Platons *chōra*) forandringer har meget til fælles, er den sidste mere radikal end den første. Mere præcist, afslører Nishida at den præ-refleksive oprindelse af transcendental refleksion ikke findes i den præ-ontologiske forståelse af *Dasein*, men i den ikke-refleksive oplevelse uden subjekt-objekt adskillelse: *den selvløse oplevelse af absolut intethed*.